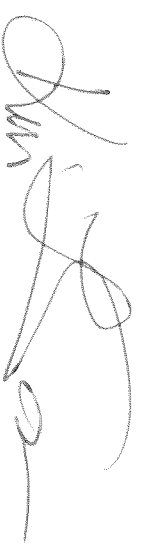

**ROVANIEMEN
RESERVIVUPSERIKERHO**

**60 VUOTTA
1937 - 1997**

HISTORIIKKI

ROVANIEMEN RESERVIIUPSEERIKERHON
KUUSI VUOSIKYMMENTÄ
1937 - 1997

Koornut
Marti E. Karinen

Kustantaja
Rovaniemen Reserviupseerikerho ry

Sisällysluettelo

I Perustaminen	2
reserviupseeriston synty.....	2
kerhon perustaminen.....	4
II Toiminta	7
perustamisesta talvisotaan.....	7
välirauhan aika.....	9
kerhon toiminnan käynnistäminen sodan jälkeen.....	11
naisjaosto.....	12
huoltotyö.....	13
luentotoiminta.....	16
retket.....	17
urheilutoiminta.....	18
hengellinen toiminta.....	21
III Jäsenistö	22
IV 60-vuotisjuhlien kynnyksellä	25
V Uusi kymmenluku - uudet haasteet	28

I Perustaminen

Reserviupseeriston synty

Suomessa reserviupseeristo syntyi vapaussodan yhteydessä. Maamme ensimmäinen "reserviupseerikoulu" oli ns. Vimpelin koulu, joka aloitti toimintansa joulukuussa 1917. Oppilaita koulussa oli noin 200. Koulun ensimmäinen ja samalla viimeinen kurssi päättyi 13.1.1918, ja kurssin käyneet palasivat kouluttajiksi kotipaikkakunnilleen. Koulun tulosten ollessa rohkaisevia koulutusta päätettiin jatkaa ja nyt koulutus aloitettiin Vöyrissä. Vöyriin koulun tehtävänä oli kouluttaa aiipäällystötä, joukkueenjohdajia ja suojeluskuntakouluttajia. Koulun toiminta loppui, kun sen oppilaat komennettiin vapaussodan taistelu tehtäviin. Rovaniemeläisiä oli koulun oppilaina kymmenkunta.

Sekä Vimpelin että Vöyriin koulut olivat väliaikaisia. Niin sanottu päämajan reserviupseerikoulu aloitti toimintansa Seinäjoella ja jatkoi Vilppulassa Kotiniemen kasvatuslaitoksessa. Koulu siirtyi sitten päämajan mukana Mikkeliin ja koulu sai nimekseen Sotaväenteknikkoulu. Vuoden 1918 aikana reserviupseerien koulutukseen tuli useita muutoksia ja lopulta koulutus järjestettiin tapahtuvaksi divisioonissa. Suurimmat reserviupseerikurssit järjestettiin Viipurin Markkoviilan opettajaseminaarissa.

Vuoden 1919 alussa tullut väliaikainen asevelvollisuuslaki edellytti kunkin miespuolisen kansalaisen käytävään kaiken niin henkisen kuin fyysisen

kapasiteettinsa isännöimään puolustamiseen. Varusmiesten koulutusta kehitettiin ja vuonna 1920 alkoi yhtenäinen reserviupseerikurssi Haminaassa. 1920-luvulla valmistui myös suojeluskuntaupseereja Tuusulan päälystökoulussa. Suojeluskuntaupseerin tutkinnon rinnastaminen reserviupseeritutkintoon aiheutti ongelmia puolustusvoimien ja SK-järjestön välillä ja vuonna 1925 päädyttiin siihen, ettei SK-upseerikursseja enää järjestetä. Puolustusvoimien siirtymässä 1934 uuteen aluejärjestelmään ja suojeluskunnan saatua tässä järjestelmässä oman tehtävänsä katsottiin tarpeelliseksi tehdä suojeluskuntaupseereista tutkintojen kautta reserviupseereita. Vuoden 1935 aikana joukko RUK:n opetusupseereita kierteli ympäri maata tutkintoja pitäen. Reserviupseerien määrän lisääntyessä ajatus omaista järjestöstä tuli esille. Asiasta oli keskusteltu jo 1920-luvun alusta asti, ja ensimmäiset kerhot perustettiin 1925.

Suojeluskuntajärjestössä vastustettiin kerhojen perustamista. Kerhojen koettiin hajoitettavan SK-järjestön työtä ja lisäävän eriseurasuutta. Vastustus hävisi vähiellen, kun SK-järjestössä nähtiin kerhojen myönteinen vaikutus. Ennen talvisotaa SK-järjestössä työskenteli noin 8000 reserviupseeria vapaaehtoisesti koulutus- ja johtamistehtävissä. On muistettava, että tuohon aikaan puolustusvoimissa oli vakinaisessa palveluksessa upseereita noin 1700 ja heistä osa oli reserviupseereita. Järjestäytyminen reserviupseerien piirissä jatkui ja vuonna 1931 perustettiin Suomen Reserviupseeriliitto.

Rovaniemen Reserviupseerikerhon perustaminen

Kerhon perustamisesta kertoo jääkärimajuri E. Ahonius seuraavaa:

”Tultuani määrättyksi lokakuussa 1936 Pohjolan suojeluskuntapiiriin I alueen aluepäälliköksi (Rovaniemen ja Alakemijoen suojeluskunnat) saavuin Rovaniemelle lokakuun alkupäivinä. Enhän tuntenut laisinkaan Lappia enkä sikäläisiä asukkaita, joten olin tietenkin vissin jännityksen vallassa. Heti alkuun jouduin kuitenkin huomaamaan, että harrastus suojeluskuntatyöhön oli mitä parhain. Koin tässä suhteessa erittäin miellyttävän yllätyksen! Edeltäjäni, jääkärimajuri A. Perksalo, oli pystynyt luomaan tänne hyvin vastaanottavaisen ja harrastusta osoittavan suojeluskuntahengen. Olisi nyt vain koetettava pysyttää tämä sama henki edelleenkin.

Siirtyin Rovaniemelle Porin ympäristön aluepäällikön toimesta ja siellä olin ollut kiinteässä kosketuksessa Porin esimerkilliseen suojeluskuntaan. Siellä oli upseeriosasto perustanut erään Suomen ensimmäisistä Reserviupseerikerhoista ja sen toimintaa olin päässyt läheltä seuramaan ja nähnyt mielenkä tuloksellista ja hyödyllistä työtä se oli tehnyt sikäläisten reserviupseerien keskuudessa. Siellä olikin esimerkillinen innostus työtä kohtaan. Mikä oli nyt luonnollisempaa, kuin että minäkin ottaisin tämänoisen kerhon perustamisen esille! Rovaniemellä oli suojeluskunnassa erittäin hyvä ja innostunut upseeri-osasto, mutta minun ei tarvinnut kauan tehdä havaintojani, kun jo huomasiin että huomattava osa upseereita ei ottanut osaa suojeluskuntien työhön. Syyt olivat mitä moninaisimmat,

enken kuitenkin pääasiallisin ”laiskuus”. Ehken nämäkin saatasiin mukaan toimintaan oman kerhon perustamisen jälkeen?

Erään kerran upseeri-osaston harjoituksissa olin sitten asian puheeksi. Jotkut olivat heti myönteisiä asiaan, mutta useimmat piivät kerhon perustamista pahana, koska se vain ”hajottaisi” nykyisen upseeri-osaston mitä innostuneinta toimintaa ja siten voisi ehken heikentää koko tilannetta. Ymmärsin kyllä tämänkin näkökohdan, mutta selosin että kerhon koulutuksellinen toimintahan voitaisiin sisällyttää kokonaan Rovaniemen suojeluskunnan opetusohjelmaan. Tähän sain vastaukseksi etteivät ”ei-suojeluskuntalaiset” saavu silloin koulutustilaisuuksiin, jos ne pidetään suojeluskunnan puitteissa. Asia jäi tähän ja sai ”hautaa” upseeri-osaston jäsenien mielestä.

Olin nyt yhteyden ei-suojeluskuntaan kuuluviin upseereihin. Näistä oli ensikädessä mainittava majuri B. Heimoilainen sekä silloinen luutnantti Tauno V. Mäki. Varsinkin nämä molemmat innostuivat heti kovasti asiaan. Siinä pohitessamme asioita lupasin hankkia mallisäännöt Porista, jotka sitten aikanaan tulivatkin. Nyt alkoi maaperän muokkaus ja niinhän siinä kävi, että ottaessani seuraavan kerran asian esille upseeri-osaston harjoituksissa, ei nimeksikään vastarintaa enää esiintynyt. Jotkut piintyneet vanhoilliset yrittivät kyllä vieläkin selitellä asian ”vahingollisuutta”, nimennomaan toiminnan hajottamisen merkeissä, mutta pohitessamme asiaa juurta jaksain on muistissani se kuva tilanteesta, että kaikki myönsivät asian tarpeellisuuden. Oli saatava mukaan toimintaan kaikki reserviupseerit,

myöskin ne, jotka eivät toimensa tai jonkun muun syyän takia voineet osallistua suojeluskunnan upseeriosaston toimintaan! Käsitettiin että upseereiden jatkuva ajan tasalla pysyminen ja miksei "jälleenkoulutuskkin" oli siksi tärkeä asia että sen eteen oli tehtävä jotain. Ymmärsimmehän että me asuimme "kraaterin reunalla" ja voimme millä hetkellä hyvänsä tarvita kaiken taitomme ja voimamme tositoimintaan. Silloin oli myöskin oltava mahdollisimman valmiita ottamaan hartaillemme ne tehtävät mihinkä itse kukin olimme määrätty!

Oletuani siten vielä yhteyttä ei-suojeluskuntaan kuuluviin upseereihin löimme kokousajan ja palkan kiinni, ja kokous pidettiin sitten Pohjanhovissa 28. päivänä tammikuuta 1937, siis "Tammisunnuntain" vuosipäivänä!"

Aloitte Rovaniemen Reserviupseerikerhon perustamiseksi lähti myös toiselta taholta. Vuosien 1936 - 37 vaihteessa otivat silloiset res. vänrikit A.Tolonen ja K. Geitel näissä merkeissä yhteyden Suomen Reserviupseeriliittoon ja pyysivät lähempiä tietoja kerhosen toiminnasta maassamme. Haluttua materiaalia saapuikin helmikuun alussa, mutta Rovaniemellä oli perustamispuheut saatua silloin jo omin voimin päätökseen.

Pohjanhoviin oli kutsuttu reserviupseereita 28.1.1937 neuvottelemaan omasta kerhosta. Kutsua oli noudattanut 23 upseeria. Kokouksen avasi kapl. E. Ahonius, joka valittiin myös sen puheenjohtajaksi. Hän selosti

reserviupseerikerhosen toimintaa ja luki sääntöehdotuksen. Vilkkään keskustelun jälkeen päätettiin perustaa Rovaniemen Reserviupseerikerho. Toiminta-alueeksi määrättiin kauppala ja sen lähim�päristö. Liitto hyväksyi kerhosen jäsenekseen 14.2.1937.

II Toiminta

Perustamisesta talvisotaan

Kerhosen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin majuri e.v.p. B. Heimoalainen ja johtokuntaan res. luutnantti O. Lunki (varapuheenjohtaja), res. vänrikki U. Paavilainen, K.J. Paassalo ja A. Arpailio sekä varalta res. vänrikki E.L. Snellman ja A.Tolonen. Sama johtokunta valittiin myös kerhosen ensimmäisessä varsinaisessa vuosikokouksessa 8.5.1937.

Toimintaa hahmoteltaessa noudatettiin liiton yleisiä periaatteita: kerho ylläpitää yhteyttä reservin upseerien kesken, suo jäsenilleen tilaisuuden pysyä sotailtojen ja sotilaallisen toiminnan kehityksen tasalla, toimii yhdyssteinä reservin ja vakinaisessa palveluksessa olevien upseereiden välillä, harjoittaa jäseniänsä ampuma-aseiden käyttöön ja kehittää isänmaallisten aatteiden elähtämää reserviupseerikuntaa. Perustava kokous päätti pyrkiä näihin tavoitteisiin luentojen ja muiden koulutusilaisuuksien sekä kerhoiltojen avulla. Yhteistoimintaa suojeluskuntajärjestön ja Lapin Rajavartioston välillä oli saatava aikaan.

Vuoden 1937 aikana kerho järjesti kaikkiaan 16 luentoilaisuutta ja yhden maastoretken. Luentoja pitivät majuri Heimolainen ja kapteeni Ahonius. Niitä oli kuuntelemassa noin 15-20 jäsentä. Seuraavana vuonna kerhon toiminta laajeni: perustettiin suunnistus-, ampuma- ja kerhotoimikunnat. Kuitenkin pidettiin kesällä 1938 vain yhden ampumakilpailun; syksyllä valitettiin toiminnan vähäisyyttä. Luentoja tosin oli edelleenkin. Omien voimien lisäksi apua saatiin I.R.sta; kap. Karanko luennoi sissitoiminnasta.

Syksyllä ja kevätrajalla kerho järjesti maastoretket Kuusamoon ja Sallaan. Kumpaanakin osallistui parkkymmentä jäsentä. Retkillä tuututtiin tuleviin taistelumaastoihin ja saatiin kokemusta hiihto- ja talviolosuhteista.

Vapaaehtoiseen upseerien jatkokoulutukseen osallistui rovaniemeläisiäkin reserviupseereita. Kuusi heistä sai suoritettuaan joukkueenjohtajakurssin siirron komppaniapäällikkökoulutusryhmään.

Juuri talvisodan kynnyksellä Rovaniemen Reserviupseerikerhon toiminta oli vilkkaimmillaan. Kesällä 1939 järjestettiin useita ampuma- ja suunnistuskilpailuja. Ensi kertaa oli rovaniemeläisiäkin mukana liiton maastokilpailuissa Kuopiossa. Kilpailujen ja harjoitusten määrää päätettiin edelleen lisätä. Kerho pyrki hankkimaan itselleen omia aseita ja patruunoita.

Syksyllä yleispoliittinen tilanne oli entistäkin huolestuttavampi. Kerhon kokouksessa puheenjohtaja kap. Wegelius kehotti jokaisista jäseniä

toimintaan mahdollisimman kiinteästi vastaisen varalta. Syksyn ohjelman päätteemana oli hyökkäystaisielu. Luentoja pidettiin joka perjantaina. Lokajä marraskuun ajaksi oli suunniteltu maastoharjoituksia. Samana päivänä, jolloin useat kerhon jäsenet saivat kutsun sotaan edeltäneisiin kertausharjoituksiin. 8.10.1939 reserviupseeri olivat ampumakilpailuissa. Silloin olivat myös liiton maastokilpailut, joihin jäseniä osallistui. Ylimääräisten kertausharjoitusten alettua Rovaniemen Reserviupseerikerhon toiminta olosuhteiden pakosta pysähtyi.

Perustamisvuonna kerhon jäsenmäärä oli 41 ja v. 1938 jo 54. Sodan alussa jäseniä oli kuitenkin taas vain 46. Joskaan jäsenmäärä ei ollut juuri kasvanut oli toiminta sensijaan laajentunut useille aloille ja saavuttanut alun haperoinnin jälkeen huomattavia tuloksia. Kerhon upseerit olivat hyvin valmistautuneet tuleviin tapahtumiin, joissa he muiden mukana tuottivat kunniaa koko Suomen reserviupseerikunnalle.

Välirauhan aika ja jatkosodan aika

Lokakuun aikana v. 1940 kokoontuivat kerhon johtokunnan jäsenet kap. Wegelius, luutnantti Ailanko ja Karvo tavallisesti v:n kotona. He päättivät koettaa jatkaa kerhon toimintaa ja kutsua yleisen kokouksen, joka olisi samalla vuosikokous. Tämä tapahtuikin 15.10.1940, mukana oli 26 jäsentä. Kerho jakoi siitä mihin edellä oli päästy.

Samana syksynä vieraili Reserviupseeriin pääsihteeri, luutn. Uolevi Räsänen Rovaniemellä esitelmiöiden liiton toiminnasta kerhon kokouksessa.

Kerho teki marraskuussa 1940 kapt. P.V.Pentikäisen aloitteesta liitolle esityksen metsäyhtiöhtäjien kouluttamisesta reservin upseereiksi. Aloite sai liiton myönteellisen kannatuksen. Liitto välitti sen edelleen puolustusvoimien pääesikunnalle, joka ryhtyikin aloitteen aiheuttamiin toimenpiteisiin.

Talvella jatkettiin luentotoimintaa. Sotilaallisia harjoituksia ei katsottu tarpeelliseksi; juurinan oli saatu käytännön kokemusta. Tavalliseen tapaan oli vuosikokous keväällä 1941. Työskentelyä jatkettiin edelleen entisten toimikuntien puitteissa. Ensi kertaa oli esillä sodasta kärsimään joutuneitten huollaminen. Kerho otti erään sotaorvon kunnallapsekseen. Kerhon jäsenmäärä oli kasvanut kaksinkertaiseksi; se oli jo 95. Jälleen alkoi sota. Reserviupseerikerhon toiminta keskeytyi toistamiseen. Sodan jälkeen kokountaassa olivat olosuhteet uudet, kerhon tehtävät uudet ja toiminnan muodotkin toisenlaiset.

Sodissa kaatui kahdeksan kerhon jäsentä:

In memoriam

Res.luutn.	L.Passi	kaatunut 17.12.1939 Suomussalmella
Res.luutn.	J.E.Hietala	kaatunut 23.12.1939 Jousjärvellä

10

Res.vänr.	K.Rautajoki	kaatunut 4.3.1940 Saijalla
Res.vänr.	S.Salonsaari	kaatunut 4.3.1940 Saijalla

Kapt.	K.Geitel	kaatunut 16.7.1941 Sallassa
Luutn.	P.Karvo	kaatunut 22.8.1941 Sallassa
Vänr.	M.J.Mäkynen	kaatunut 22.8.1941 Sallassa
Kapt.	E.V.Kesti	kaatunut 10.6.1944 Kiviniemessä

Kerhon toiminnan käynnistyminen sodan jälkeen

Sodan jälkeen kerho aloitti työskentelynsä väliaikaisen toimikunnan johdolla. Toimikunnan puheenjohtajana toimi P. V. Pentikäinen. Toimintaa alettiin suunnitella, ja kerhon uusittujen sääntöjen 4.§:ssä sanottiin, että tarkoituksensa toteuttamiseksi kerho järjestää toimielimensä välityksellä jäsenilleen kokouksia, esitelmiä, juhlailiaisuuksia, kielen opiskelua, retkeilyä, erilaisia luentotilaisuuksia ja urheilukilpailuja.

Keväällä 1946 pidettiin pitkistä aikaa ensimmäinen säännönmukainen vuosikokous. Seuraavana vuonna kerho rekisteröitiin. Syksyllä 1947 pidettiin Rovaniemellä Pohjois-Suomen kerhojen urheilun-upseerien neuvottelukokous, jossa sovittiin kerhojen välisistä kilpailuista. Samana syksynä pidettiin toinenkin kokous, jossa keskusteltiin kerhojen toiminnan yhdenmukaistamisesta. Kerhon puolesta tilattiin jäsenille myös Reserviupseerilehti.

11

Kerhossa aloitettiin myös englannin opiskelu. Opettajana toimi Pentti Vasunta. Jo talvisodan jälkeen aloitettua huoltotyötä jatkettiin, ja vuoden 1947 aikana siihen käyrettiin 25000 markkaa ja vuoden 1948 aikana 71000 markkaa.

Naisjaosto

Vuoden 1948 toimintakertomuksessa todetaan lisäksi kerhon vaurastuneen johtuen kerhon yhteyteen 14.4.1948 perustetusta naisjaostosta. Naiset olivat halunneet tulla toimintaan mukaan, ja asiasta oli keskusteltu useampana vuonna. Huhtikuussa vuonna 1948 kokoontui Rovaniemen Kunnallisklubille kolmisenkymmentä rouvaa. Keskustelun jälkeen naisosasto perustettiin, ja osasto sai omat säännöt vuonna 1949. Jaoston ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Olli Harmainen ja sihteeriksi Rosi Metsäpelto. Naisjaoston toiminta olikin erittäin vilkasta vuosina 1949 - 52. Varsinkin huoltotoiminnassa naisten osuus varojen hankkimisessa oli ratkaisevaa. Ompeluilat, jäsentenkeskeiset juhlat ja arpajaiset aloitettiin tuolloin. Näiden vuosien aikana aloitettiin sosiaalinen avustustyö lähettämällä joulupaketteja Kainuuseen. Muusta naisjaoston toiminnasta mainitakoon muonitukset ampuvaniitto- ja ampumamestaruuskiipailuissa. Naisjaoston toiminnan loputtua jo 1950- luvulla kutsuttiin 11.11.1963 Valistustalolle kerhon upseerien rouvia, ja silloinen kerhon puheenjohtaja Unto Kautovaara kertoi, mikä merkitys suunnitellulla naisjaostolla olisi kerholla. Keskustelun jälkeen kerhoon perustettiin uudelleen naisjaosto, ja

sen puheenjohtajaksi valittiin rouva Kaija Kähkönen. Kokouksessa hyväksyttiin jaostolle reserviupseerikerhojen naisjaoston mallisäännöt pienin muutoksin. Naisjaosto itsenäistyi 1970- luvulla ja muodostui itsenäiseksi yhdistykseksi 1982 nimellä Rovaniemen Reserviupseerien Naiset Yhdistyksen nimi muuttui 1990- luvun alussa Rovaniemen Naisten Maanpuolustusyhdistykseksi.

Huoltotyö

Kerhon huoltotyö jatkui edelleen, ja vuonna 1949 avustusten rahallinen arvo oli noin 70000 markkaa. Avustuksia jaettiin vuosittain yhdessä naisjaoston kanssa. Suurin yksittäinen projekti pantiin toimeen 1960- luvun lopulla. Yhdessä Rovaniemen Reservin Aliupseerien kanssa rakennettiin Sinetään sotaveteraani Yrjö Mykkäsen perheelle asuintalo. Kerhojen toimesta purettiin Pekkalaista allasalueelle jäävä talo, joka siirrettiin Sinetään. Naisjaosto piti Mykkäsen perheen hyväksi juhlan, jonka tuotoilla naiset hankkivat perheelle linavaatteet ja maksettiin rakentamisesta aiheutuneita laskuja. Talo luovutettiin perheelle 1970- luvun alussa. Pienempimuotoista avustustyötä jatkettiin edelleen, ja vuosittain yhdessä naisten kanssa lähetettiin kymmenittäin joulupaketteja apua tarvitseville. Kerhon huoltotoiminta olikin erittäin mitävää. Esimerkiksi kymmenvuotiskautena 1947-1957 jaettiin vaikkeuksissa oleville reserviupseeriperheille avustuksina kaikkiaan 1 019000 markkaa summan jakautuessa 65:een avustukseen.

Kerhomme jäsen M. Koskinen. Koskinen toimi reserviläispiirien toiminnanjohtajana 1960-1980.

P.V. Pentikäinen - kerhon pitkäaikainen puheenjohtaja ja perustetun Reserviupseeripiirin ensimmäinen puheenjohtaja. Tässä tehtävässä hän toimi 20 vuotta.

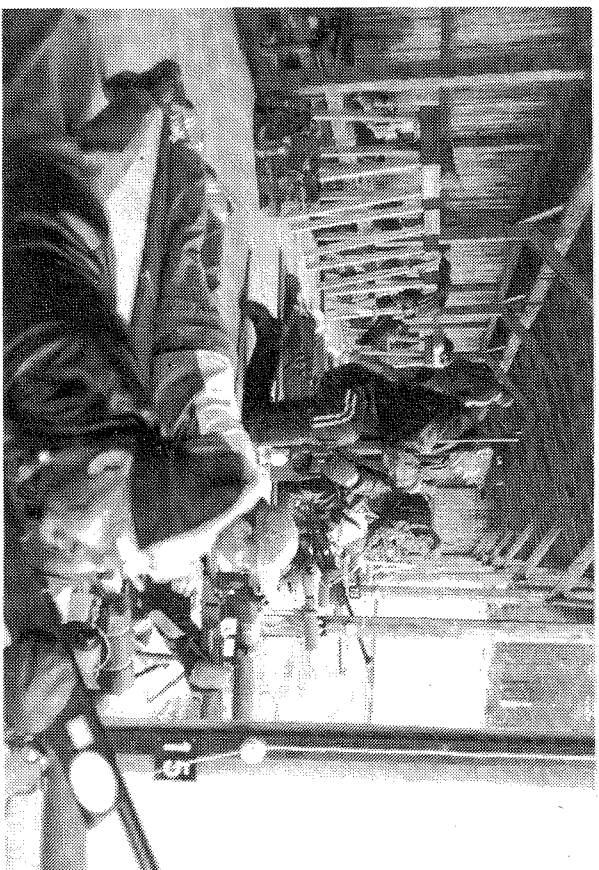

Kerho yötyörystälkoissa. Kuivassa Veikko Kosonen.

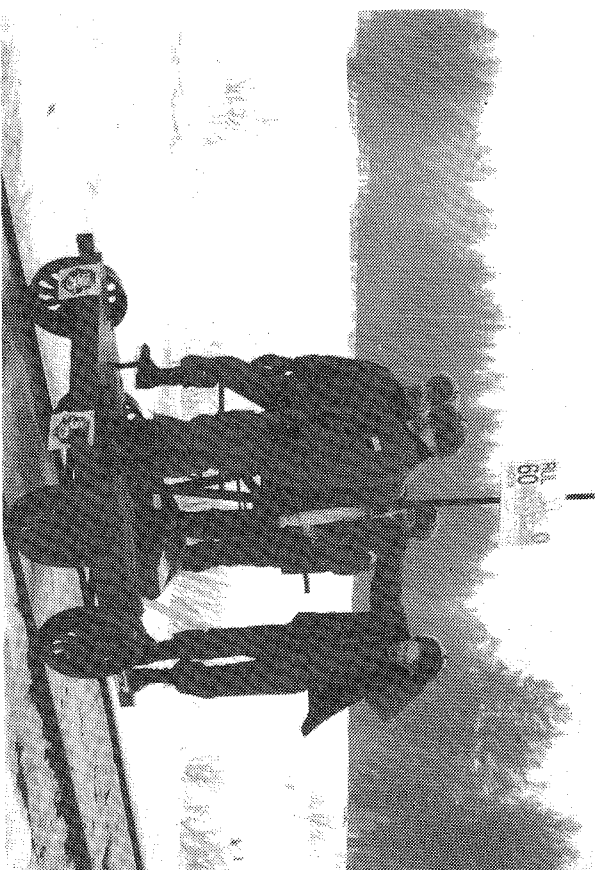

Arvo Trainen - kerhon ainut elossa oleva perustajajäsen.

14

Rovaniemeläisiä piirin ampujamestaruuskilpailussa 1980 luvulla.

Kerhon jäseniä RUI:n 50-vuotis viestissä resinalla Kolarista Tornioon 1991.

15

Luentotoiminta

Kun vuonna 1946 Rovaniemen Reserviupseerikerhon toimintaa päätettiin jatkaa, olivat ensimmäisinä esillä luentoilaisuudet. Tuona vuonna alkoikin mitava luentotoiminta, joka on jatkunut vuosikymmenestä toiseen. Alkuaan luennot käsitelivät kotimaisia ja ulkomaisia sotakokemuksia, puolustuslaitoksen sen aikaista tilaa ja tulevaisuutta sekä Lapin taloudellisia oloja. P.V. Pentikäinen hankki valtaosan luennotoisijoista, joista osa oli sotilaspäästä, osa Lapin Rajavartiostosta ja osa Helsingistä. Luennotoisijoista mainittakoon professori L.A.Puntila, kenr.ltn. V. Oinonen, vuorineuvos L.Kivinen ja jalkaväen kenr. Heinrichs. Silloinen RUL:n pääsihteeri Uolevi Räsänen vieraili myös Rovaniemellä.

Vuosina 1946-56 luentoja pidettiin 66, ja osanottajia niissä oli 3147. Elokuvaesityksiä oli yhdeksän. Sotiemme eräät keskeiset kommentajamme, kuten kenraalit A.E.Heinrichs, K.L. Oesch, A. Blick, R.Lagus ja eversti V.Nihtilä, luennoinvat kerhossa 1950- luvulla. Luentojen määrää pysyi vuosittain kuudessa seisemässä. Osanottajien määrää luennolla alkoi laskea 1960- luvulla. Sodan käyneet upseerit olivat jätämässä pois, ja vastaavasti uusia nuoria ei tullut tilalle. 1980- luvun alussa luentotoiminta taas vilkastui, kun aloitettiin yleisölle suunnatut luennot. Vuosina 1981 - 82 kerhossa pidettiin turvallisuuspoliittinen seminaari, jossa luennotoisijoina olivat alojensa asiantuntijat. Seminaari pidettiin Ounaskosken ala-asteella, ja osallistujia oli noin 700. Aiheina olivat mm. väestönsuojelu, Suomen turvallisuuspolitiikka ja sen toimivuus, nykyaikaisen sodan todennäköinen

luonne, joukkouhaseet sekä Suomen kansainväliset sopimukset. Seminaariin osallistui kerhon jäsenten lisäksi koululaisia ja poliittisten puolueiden edustajia. Varsinkin ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan liittyvät aiheet kiinnostivat. Läpi vuosikymmenien sotilasaiheet luennot ovat muodostaneet rungon, jonka ympärille muu luentotoiminta on nivoutunut. Perinteisesti luennot ovat olleet yhteisiä Rovaniemen Reservin Aliupseerien ja naisyhdistysten kanssa. 1980-luvun lopulla luentojen taustajärjestöihin tulivat mukaan myös Suomalaisen Lakimiesyhdistyksen Lapin alajaosto ja Lapin Ekonomistit. Nykyisin luentojen taustajärjestöinä ovat kaikki paikkakunnalla toimivat maanpuolustusjärjestöt. Tilanne heijastaa myös menneillä olevaa kehitystä. Maanpuolustustyö koetaan niin tärkeäksi, että sen tehostamiseksi tarvitaan mukaan kaikki maanpuolustukseen myötämielisesti suhtautuvat.

Retket

Luentojen lisäksi kerho on vuosien aikana vierailtu eri sotilaskohdeissa. Kerhovierailuja on tehty mm. Sodankylään ja Kemijärvelle, ja vastaavasti naapurikerhoja on ollut Rovaniemen kerhon vieraina. Kerhon jäsenet ovat olleet mukana myös polijoimaisissa reserviupseerien tapaamisissa, ja Rovaniemen kerho on kaksi kertaa järjestänyt kalottitapaamisen (1980 ja 1992). Kerho oli myös järjestämässä Mannheimerin ritareiden vuositapaamista Rovaniemellä 1975.

Maanpuolustusasia on pyritty saamaan myös jäsenten perheitten asiaksi järjestämällä 1970-luvulta alkaen perheretkiä. Pohimolammen Karttumpesä oli useana vuonna eräs tällainen retkikohde. Retkillä järjestettiin erilaisia kilpailuja, joihin perheen pienimmätkin osallistuivat.

Ulkomalaisia vieraita oli kerholla jo 1960-luvulla, ja kalottitoiminnan tullessa säännölliseksi valittiin kerholle ulkomaatoimikunta, jonka vetäjäksi tuli vuonna 1974 Elmo Ketola. Ketola toimikin vastaavana aina vuoteen 1985 asti. Kerhon piiriin perustettiin vuonna 1984 Veteraanikerho. Muita mainintoja veteraanikerhosta ei ole kerhon pöytäkirjoissa

Urheilutoiminta

Kerhon sodanjälkeinen urheilutoiminta alkoi Taipaleenkylässä 1946 pidetyillä suunnistuskilpailuilla. Seuraavana vuonna kilpailun ala laajeni. Mukaan tulivat talvikilpailut ja sulien keiden aikana suunnistus ja maastojuoksu. Syksyllä 1947 pidetyssä kerhojen urheilu-upseerien neuvottelussa sovittiin pidettävistä kilpailuista. Kun RUL:n piirijako 1952 toteutettiin, ja Lapin piiri perustettiin, valittiin urheilutoimikunta huolehtimaan piirikilpailuista. Kerhon ampumatoiminta alkoi 1948, kun RUL pääsi Suomen Ampujanliiton jäseneksi.

Kerhon urheilussa menestyneiden luettelo on mittava. Jo sodassa mukanaolleista monet olivat vuosikymmeniä piirin parhaita reserviläisurheilijoita. Näistä mainittakoon Matti Esko, Mikko Halvari,

Aarne Immonen, Heikki Jussila, Veikko Kosonen, Uno Maatela, Martti Muhonen, Aukusti Outamo, Leo Partanen, Paavo Pitkänen, Kalle Tuomikoski, Pekka Vaarala, Viljo Vahrola ja T.K. Virtanen. Osanottajia niin kerhon kuin piirin kilpailuissa oli paljon. Esimerkiksi piirin talvimestaruuskilpailuissa Rovaniemellä vuonna 1961 osanottajia oli 120, ja samana vuonna piirin autopartiokilpailuissa Vetsiluodossa nimimiehistä partioita oli 41. Sotien jälkeisen sukupolven reserviläisurheilijoista menestyneimpiä kerhon jäseniä olivat Väinö Ailasmäki, Tapio Hänninen, Sylvester Jokiaro, Martti E. Karinen, Matti Karinen, Matti Maunu, Jouko Mäkelä, Juhani Ojala, Kauko Pahlila, Raimo Rämme, Seppo Saarenpää, Juhani Sarvi, Martti Tepponen, Jorma Uppa, Pentti Vähämäki ja Erkki Yli-Niemi.

Useat mainituista kerhon jäsenistä osallistuivat kaikkiin urheilulajeihin. Kuntourheilun puolelta mainittakoon Aukusti Outamo, Eero Urponen, Yrjö Korhonen ja Mikko Jaakkola. Vuonna 1952 aloitettiin Rovaniemen sotilaspöytäkirjojen, Lapin Rajavartioston ja kerhon väliset maasto-ottelut. Aikanaan kisat laajenivat 5-poppoon otteluksi. Kerhon jäsenet ovat osallistuneet piirin kisoihin, joitten perusteella valittiin osanottajat liittotason kilpailuihin. 1950-luvulla valittiin myös kilpailujen kautta osanottajat piirin kisoihin. Kerhon ampujat ovat parhaiten menestyneitä ryhmä liitotason kilpailuissa. He ovat saaneet entien mitaleja. Ylivoimaisesti paras on ollut Sylvester Jokiaro, jolla on liittotasolla viisi kultaista, kahdeksan hopeista ja yhdeksän pronssista mitalia. Joukkumestaruuksia Jokiarolla on seitsemän. Hopeajoukkueessa hän on

ollut kaksi kertaa ja pronssijoukkueessa kaksitoista kertaa. Nämä mitailit hän on saanut vuoden 1980 jälkeen. Henkilökohtaisia liiton mestaruuksia Raimo Rämellä on yksi ja sen lisäksi muutama joukkumestaruus. Uuno Mantelolla on liittotasolla kaksi mestaruutta pistoolissa ja Heikki Jussilalla kolme mestaruutta. Suurin ansio kerron urheilusta on ollut urheilupseereilla, joista mainittakoon 1950-luvulta Toivo Saari ja 1960-luvulta Pentti Vähämäki, Aarne Immonen, Jaakko Eränen sekä 1990-luvulla Seppo Rautainen. Kerron ampumapuseerit ovat olleet keskeisessä asemassa kerron urheilutoimintaa suunniteltaessa ja toimeenpantaessa. Liittotason kisvoja Rovaniemen kerron toimesta on järjestetty useita mm. kahdet ampumamestaruuskilpailut. Ampumatuomarikoulutusta on myös kerron jäsenille järjestetty 1980- ja 1990-luvuilla kouluttajana Systerester Jokiaro.

Ampujien talviharjoittelun parantamiseksi kerho ryhtyi vuonna 1960 rakentamaan yhdessä Rovaniemen Reserviainpuseerikerron ja Lapin Ampujien kanssa sisäämpumarataa Valistustalon ullakolle. Hankkeen kustannusarvio oli 420 000 markkaa, ja mm. Lapin Liikuntakasvatussäätiö auttoi hankkeen toteutamisessa. Rata olikin vuosikausia paikkakunnan ampujien käytössä. Myöhemmin sisäämmunta siirtyi urheilupuiston ampumaradalle, ja kesäisin ampumakilpailut on pidetty Toramon ja Pakkamaan ampumaradoilla.

Hengellinen toiminta

Hengellinen toiminta alkoi 1951, jolloin valittiin hengellinen toimikunta. Toimikunnan puheenjohtajaksi valittiin E. Tapaninen. Tapaninen toimi puheenjohtajana vuoteen 1961 asti. Hengellinen toiminta alkoi kahla kautta; jo sodista lähtien kerho oli mukana sankarihautauskissa ja kerron jäseniä oli kunniaavartioissa. Vanhaa perua oli joulun ja uuden vuoden kunniaavartiot sankarihautadoilla. Liitto piti myös tärkeänä hengellisen työn aloittamista. Toimikunnan työ laajeni ohjeitten mukaan. Toimikunnan tehtävistä mainittakoon:

1. Toimia niiden jäsenten yhteyssteenä, jotka kokoontuvat Jumalan sanan merkeissä.
2. Kerron juhlatilaisuudet tuli saada arvokkaiksi.
3. Edistää raittiita elämäntapoja.
4. Vaalia kerron puolesta sankarivainajien muistoa.
5. Avustaa kerhoa huolotyössä.
6. Järjestää hengellisiä iltoja.

Työskentelyn tuli olla henkilökohtaista. Vähitellen mukaan olisi saatava kaikki reserviupseerit arvostamaan hengellistä elämäntilaisuutta. Näiden ohjeitten mukaan on kerho pyrkinyt toimimaan. Ensimmäiset Lapin piirin veljespäivät pidettiin 1.3.1953. Tilaisuudessa oli puhujana silloinen kenttäpiispa J. Björklund. Tilaisuudessa esiintyi kerron jäsenistä muodostettu upseerikuoro.

Kerho vieraili 1952 hengellisen toimikunnan johdolla Palosalmen metsätyömieskodissa. Kerhon jäsenet ovat olleet mukana sankarivainajien muistomerkkejä paljastettaessa. Rovaniemen sankarivainajien muistomerkki paljastettiin 1954, ja samana vuonna palmusunnuntaina pidettiin Rovaniemellä Lapin upseereitten veljespäivät. Vuosikymmenien ajan kerho on osallistunut järjestöjen yhteisiin seppelenskurtiaisuuksiin. Vuoden 1982 jälkeen hengelliseen toimikuntaan ei ole valittu vetäjiä. Hengellinen toiminta lienee rajoittunut sankarihaudoille asetettuihin kunniavirtioihin ja seppelenskurtuihin kansallisina merkkipäivinä.

III Jäsenistö

Koko kerhon toiminnan ajan on keskusteltu jäsenistön aktiivoinnista ja toisaalta kerhon jäsenten ikääntymisestä. Sodassa mukana olleitten määrän laskiessa uusia sodan jälkeen upseerikoulutuksen saaneita ei riittävästi tullut mukaan kerhon toimintaan. Toisaalta vasta reserviin tulleet upseerit tulleet upseerit lähtivät valtaosaltaan opiskelemaan ja siirtyivät pois paikkakunnalta. Maanpuolustustyö sodan jälkeen aina 1980-luvulle asti ei ole ollut kovinkaan suosittua. Arvostelijat syytivät mukaan tulleita milloin miksikin. Reserviläiskipailuissa oli 1970-luvulle asti osanottajia paljon, mutta myöhemmin määrä on romahtanut. Kerhon jäsenmäärän kehitys näkyy allaoleavasta taulukosta:

1937	41	1962	400	1982	244
1938	54	1963	445	1983	254

1939	46	1964	337	1984	235
1940	95	1965	349	1985	230
1946	96	1966	272	1986	233
1947	119	1967	311	1987	275
1948	124	1968	323	1988	273
1949	126	1969	269	1989	309
1950	133	1970	287	1990	335
1951	140	1971	327	1991	285
1952	195	1972	239	1992	280
1953	210	1973	219	1993	285
1954	232	1974	278	1994	281
1955	248	1975	262	1995	297
1956	264	1976	262	1996	302
1957	287	1977	239		
1958	277	1978	279		
1959	299	1979	267		
1960	422	1980	270		
1961	411	1981	264		

Kerhon jäsenmäärän putoamiseen 1960-luvulla vaikuttivat 1962 perustetut Ounasjoen ja Yläkemiöjen Reserviupseerikerhot ja vuonna 1963 perustettu Alakemiöjen Reserviupseerikerho. Yläkemiöjen kerho lopetti toimintansa 1972 ja Alakemiöjen kerho 1996. Kerhon toiminta-alueelle perustettiin 1983 Lapin Opiskelevat Reserviupseerit (LORU).

Kerhon jäsenistön ollessa 1960-luvun alussa suurimmillaan kerhon hallitus päättikin vuosikokouksen vahvistaessa suunnitelman jakaa kerholaiset pääasiassa asuinpaikan mukaan 12 joukkueeseen. Joukkuejakoa pidenyt yllä 1960-luvun loppupuolelle asti. Jako joukkueisiin ei juuri lisännyt aktiivisten kerholaisten määrää, ja se osoittautui kankeaksi ja työlääksi järjestelyksi.

Kerhon puheenjohtajat:

1937	majuri evp.	B. Heimolainen
1938 - 39	kapit.	E. Ahonius
1941	kapit.	A. Wegelius
1946 - 54	maj.	P. V. Pentikäinen
1955	kapit.	E. Urponen
1956 - 57	kapit.	T. Saari
1958	kapit.	V. Heino
1959 - 60	kapit.	A. Vikman
1961 - 1962	kapit.	K. Liisananti
1963 - 1965	kapit.	U. Kautovaara
1966 - 1971	yiil.	M. E. Karinen
1972 - 1976	kapit.	J. Eränen
1977 - 1979	kapit.	L. Honka
1980 - 1981	kapit.	M. E. Karinen
1982	yiil.	P. Vähämäki
1983 - 1986	lm.	M. Tepponen

1987 - 1991	yiil.	R. Repo
1992 - 1994	lm.	J. Rantala
1995 - 1996	lm.	J. Murka
1997 -	yiil.	K. Leinonen

IV 60-vuotisjuhlien kynnyksellä

Tarkasteltaessa kerhon mennyttä toimintaa on havaittavissa kerhon toiminnan painottuminen eri asioihin eri vuosikymmeninä. Heti sodan jälkeen oli tärkeää saada kerhon toiminta käyntiin aloitteen urheilukilpailut ja huoltotyö. Huoltotyötä tehtiin määrätietoisesti aina 1960-luvun loppuun asti. Naistoimikunnan työ saatiin alulle, ja kerhon jäsenmäärä kasvoi aina vuoteen 1962. Kerhon toiminta oli vuosina 1955 - 70 vilkasta, mutta siitä huolimatta nuorten upseerien tulo kerhoon todettiin vähäiseksi. P. V. Pentikäinen opastikin jo vuonna 1959 kerhoja: Johtotehtäviin on valittava nuoria, kerhon toiminta on saatava nuoria kiinnostavaksi ja vanhemmilla jäsenillä on oltava oikeat otteet nuoriin. Kerhoon perustettiin nuorten upseerien toimikunta, jotta asiaan saataisiin muutos. Kerhon hallitusta huolestutti myöskin kerhon jäsenten heikko aktiivisuus. Todettiin, että kerhon jäsenistä vain 5% oli mukana toiminnassa. Hallitus päätti jakaa jäsenistön joukkueisiin, jotta yhä useampi kerhon jäsenistä tulisi toimintaan mukaan. Kullekin joukkueelle määrättiin joukkueenjohtajat ja ryhmänjohtajat. Joukkuejakoa pidettiin voimassa aina 1960-luvun loppuun asti, kunnes se lopulta "unohdettiin". Todettiin, ettei se ollut oikea keino

toiminnan lisäämiseksi. Päinvastoin joukkuejako todettiin raskaaksi, byrokratiaa lisääväksi ja sen pitäminen ajan tasalla oli ylivoimaista. Kerholle suunniteltiin kämppää toimintansa vilkastuttamiseksi. Ajatus jäi lopulta haaveeksi. Jäsenistön passiivisuus oli jatkuvasti ongelma. 1960-luvulla perustettiin aatteellinen toimikunta. Kerho lähti mukaan pelastuspalvelutoimintaan 1964.

1960-luvun loppu ja 1970-luku muistetaan liennytyksen, energiakriisin ja kansainvälisten suhteiden kiristymisen aikana. Samaan aikaan lisääntyivät hyökkäykset reserviläisjärjestöjä vastaan. Maan hallitus sai useita kertoja vastata SKDL:n kirjallisiin kysymyksiin mm. maanpuolustusjärjestöjen juhlista ja puolustusvoimien edustajien osallistumisesta niihin kutsuvieraina.

1960-luvun lopulla ryhdyttiin reserviupseeri- ja alipuseerikerhoissa keskustelemaan reserviläisliittojen yhdistämisestä. Vuonna 1972 antoikin ns. Seeven toimikunta suosituksen molempien reserviläisliittojen yhdistämisestä. Varsinkin maaseudulla ja haja-asutusalueilla koettiin kahden reserviläisjärjestön olemassaolo ongelmalliseksi, kun maanpuolustusyötä tehtiin kuitenkin yhdessä. Kerhommekin otti kantaa Seeven työryhmän suosituksiin ja päätyi äänestyksen jälkeen suhtautua kielteisesti yhdistämiseen niin liitto-, piiri- kuin kerhotasollakin. Liittotasolla asia johi kuitenkin tehtävien jakoon, jonka jälkeen yhdistymisajatus hautautui arkistoihin. Mainitun tehtäväjaon tuloksena syntyi 1974 Reserviläisurheiluliitto, joka otti hoitaakseen

reserviläisjärjestöjen liitto- ja piiritason kisat ampumamestaruuskiilpailuja lukunottamatta. Kehitys alkoi kuitenkin kulkea Seeven toimikunnan ajatusten suuntaan. Yhtenä esimerkkinä voidaan mainita Rovaniemen Reserviupseerien Naiset- yhdistyksen nimen muuttaminen vuonna 1992 Rovaniemen Maanpuolustusyhdistykseksi.

Jo 1970-luvulla todettiin, että maanpuolustusjärjestöjen työ on yhä enemmän suunnattava varsinaisen järjestön ulkopuolelle. Aikaisemmin mainittu Turvallisuuspoliittinen seminaari on esimerkki tästä.

1970-luvulla kerhossa aloitettiin johtamistaidollinen koulutus, ja vuosikymmenen lopulla peruskurssitoiminta. Peruskurssitoiminta kehittyi vähitellen 1980-luvulla. Osa kurseista oli suunnattu jo selvästi järjestöjen ulkopuolisille. Alettiin puhua maanpuolustuskoulutuksesta. Kehityksen teki mahdolliseksi presidentti Mauno Koiviston toteamus 1990, ettei Pariisin rauhansopimuksen sotilaskoulutusta koskeva osa enää sido Suomea, joten sotilaskoulutusta voitiin antaa myös puolustusvoimien ulkopuolella. Puolustusvoimia koskevaa lakia muutettiin siten, että puolustusvoimien tehtävänä on tukea vapaaehtoisia maanpuolustuskoulutusta. Rovaniemen kerho on mukana muiden maanpuolustusjärjestöjen kanssa tässä toiminnassa.

Jo 1950-luvulla eversti V. Nihtilä totesi, että poliitikot puhuvat usein jännityksen lievenymisestä, mutta kokemus on osoittanut, että me tarvitsemme sen tueksi lujaa puolustusvalmiutta ja korkeaa puolustusvalmiutta.

Rovaniemen kerhon motto on koko toiminta-ajan ollut, ettei maanpuolustustyötä saa lyödä laimin missään olosuhteissa. Tällä periaatteella on toimittu silloinkin, kun vaikeudet ovat tuntuneet ylivoimaisilta.

Martti E. Karinen

V uusi kymmenluku - uudet haasteet

Rovaniemen Reserviupseerikerho siirtyy uudelle vuosikymmenelle aikana, jolloin Eurooppa kokee suuria muutoksia. Suomen liittyminen EU:n on muuttanut ratkaisevasti maamme asemaa ja pian tapahtuva yhteisen valuutan käyttöönotto lähentää talouksia edelleen. - Tulevaisuus on kuitenkin aina arvaamaton. Tällä vuosikymmenellä olemme saaneet todistaa Euroopassa käytyä julmaa ja säälimätöntä sotaa entisen Jugoslavian alueella. Niinkään Tsetserian ja Venäjän yhteenotto on osoittanut, etteivät kansat meidän lähipiirissämme ole oppineet viime sodistaan mitään.

“Euroopan unionin jäseneksi liitydessään Suomi ei tehnyt turvallisuuspoliittisia varauksia sen perustamissopimusten tai Maastrichtin sopimuksen velvoitteisiin. Suomi liittyi unioniin sotilaallisesti liittoutumattomana maana, joka osallistuu aktiivisesti ja rakentavasti yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan luomiseen ja toteuttamiseen.

Suomi noudattaa pidättyvää asennoitumista sotilaalliseen liittoutumiseen.

Suomen tekemät ratkaisut eivät sisällä sotilaallisia turvallisuustakuita eikä yhteiseen puolustukseen liittyviä velvoitteita. Suomi edistää parhaiten Pohjois-Euroopan vakautta pysyttelemällä sotilasliittojen ulkopuolella ja ylläpitämällä uskottavaa itsenäistä puolustusta. Maamme kansallinen puolustuskyky vahvistaa samalla koko Euroopan unionin yhteistä turvallisuutta”.

UUDET REUNA-EHDOT

Tasavallan Presidentti Mauno Koivisto ilmoitti syyskuussa 1990 Pariisissa rauhansopimuksen tärkeimmille allekirjoittajavaltioille Suomen muuttavan rauhansopimuksen tulkintaa siten, että eräiden rauhansopimuksen sotilasartikloiden ei enää katsottu sitovan Suomea. Tällöin kumoutui myös kiello sotilaallisen koulutuksen antamisesta ainoastaan Puolustusvoimien toimesta.

Tämä uusi tulkinta laukaisi liikkeelle maanpuolustuskoulutuksessa keväätulvan kaltaisen muutosprosessin. Reserviläis toiminta sai uusia mittavia haasteita. Maanpuolustusjärjestöt perustivat Maanpuolustuskoulutus ry:n, joka on järjestänyt lukuisia kaikille kansalaisille tarkoitettuja erilaisia kriisi- ja puolustusvalmiutta kohottavia kurseja. Kuluneiden vuosien aikana on koulutuksen painopistettä siirretty tietoisesti sotilaallisten taitojen kehittämiseen. Talouslamana on pakottanut Puolustusvoimat mittaviin säästöihin myös reservinsä koulutuksessa.

Reserviläisjärjestöt ovatkin halunneet ottaa suuremman vastuun jäsenistönsä sotilaallisen valmiuden ylläpidosta.

UUSI KOULUTUSJÄRJESTELMÄ

Maanpuolustuskoulutus ry:n nykyinen koulutusjärjestelmä sisältää turva-, valmius-, erikois-, lisä- ja Kriso-kursseja. **Turvakurssit** ovat kaikille kansalaisille avoimia kansalaisen perustaitoja ja turvallisuutta kohentavia kurseja. **Valmiuskurssit** ovat yleisiä- tai aselajivalmiuskursseja. Valmiuskurssit sisältävät eriyttävän jakson miehille ja naisille. Miesten jaksolla peretytään sotilaalliseen johtamiseen ja kerrataan perustaitelutaitoja. **Erikoiskurssit** antavat osallistujille perustietoa Euroopan turvallisuuspoliittisesta tilanteesta ja maanpuolustuksen eri alojen valmiudesta sekä lisäävät kurssilaisten valmiutta arvioida mahdollisten kriisitilanteiden vaikutuksia maahanne. **Lisäkurssit** sisältävät sotilaallisen ammattitaidon tehostettua opiskelua ja kertaamista.

Uusin tulokas kurssitarjonnassa on **Kriso-koulutus**, joka on kehitetty RUL:in koetellusta johtamistaidon paketista. Krisossa koulutuksen painopiste on muuttunut siviili- ja liikejohtamisen koulutuksesta vahvasti sotilas- ja kriisijohtamiseen.

Reserviupseerikerhon tulevaisuuden koulutuksessa keskitytään puhtaasti sotilaskoulutukseen. Sovellettu reserviläisammunta on uusi ammuntamuoto, joka on kasvattanut suosiotiaan nopeasti. Se on kehitetty puolustusvoimien

taistelurata-ammunnasta, ns. kissapolku-ammunnasta liittämällä siihen practical-ammunnan hyviä puolia. ResUL on kehittänyt uuden kenttäkelpoisuuskokeen, joka kertoo reserviläisille ja puolustusvoimille reserviläisten fyysisen ja taidollisen kunnan. Paikalliskoulutuksena järjestetään kethopaketteja, joissa keskitytään käytännön opiskeluna maastoon sitoen esim. joukkueen puolustukseen, hyökkäykseen, perustamiseen, johtamiseen.

PAIKALLISOSASTOTOIMINTA

Vuoden 1996 alussa käynnistyi Suomessa uuden vapaehtoisen maanpuolustusjärjestelmän rakentaminen todenteolla. Vuoden aikana on valtakunnassa perustettu 70 paikallisosastoa, joista 35 on virallisia kokeiluosastoja. Rovaniemen Paikallisosasto perustettiin 25.9.1996, jolloin 12 paikallista maanpuolustusyhdistystä päätti toiminnan aloittamisesta. Rovaniemen Paikallisosasto on virallinen kokeiluosasto yhtenä Lapin kolmesta osastosta. Virallisen perustamisasiakirjan juhlallinen allekirjoitus tilaisuus pidettiin 9.12.1996. Paikallisosastotoiminta tarjoo jokaiselle yli 15-vuotiaille Suomen kansalaiselle mahdollisuuden osallistua maanpuolustusryhmän yhdessä samanhenkisen kaikki ikä- ja kansalaisryhmät käsittävän joukon kanssa.

Paikallisosasto jakautuu Reserviyksikköön ja Paikallisyksikköön. Reserviyksikkö on puolustusvoimien sodanajan joukkojen muodostama yksikkö, joka harjoittelee Puolustusvoimien johdolla vapaehtoisesti

sodanajan tehtäviään varten ja jonka henkilöstö voi osallistua myös Paikallisyksikön koulutustehäviin omilla erikoisaloillaan. Paikallisyksikkö jakautuu Tuki-, Naisten- ja Nuorten osaan. Näissä osissa harjoitellaan Johtoryhmän laatiman ja Sotilasläänin vahvistaman toimintasuunnitelman mukaisesti, maanpuolustuksen, kriisivalmiuden ja kuntien valmistustehäviin liittyviä asioita.

Toisen maailmansodan päättymisen jälkeen on ihmiskunta käynyt toistasataa aseellista sota, kapinaa, sisällissotaa eikä näköpiirissä ole näkyvissä minkäänlaista pysyvää rauhantilaa. Suomi on realistisella ulkopoliittikallaan vakuuttanut muut kansakunnat omasta rauhantahdostaan itsenäisenä kansakuntana. Historia kuitenkin opettaa meitä jatkuvaan valmiuteen. Meidän Reserviupseerien on pidettävä oma koulutuksemme korkeatasoisena, fyysinen kunto hyvänä ja henkinen sekä hengellinen puolemme vahvana. Meidän on rahanajan työllämme luotava pohjaa kansamme tulevaisuudelle. Kun maamme hallituksella on takanaan vakaa ja yksituumainen, hyvin koulutettu ja varustettu reservi voi se luottavaisin mielin vastata maamme itsenäisyydestä ja alueellisesta koskemattomuudesta.

Kai Leinonen

TOIMINTAAMME OVAT TUKENNEET SEURAAVAT HENKILÖT JA YRITYKSET

Lapin auto oy	Tapiola-yhtiöt Rovaniemen toimisto
J.M. Eskelinen Lapin Linjat oy	Pohjojan Op-kiinteistökeskus
K-yhtiöt oy Rovaniemen Citymarket	Osuuskauppa Arina Prima oy
Taidekehystämö Hyvärinen oy	Huoneistokeskus oy LKV
Kauno Palomäki	Raimo Repo
Väri Laitinen oy	Laki Forum oy
Lapin Silmälasit oy	Tiliointisto Simola
Matin Turkis	Rovaniemen Laukku
Tili-Ollilla ky	Lapin Liikennekoulu
Rovaniemen Kiinteistökeskus oy	Helios oy
Kemijoki oy	Bombardier Nordrac
Rovaniemen maalimestariyhdistys ry	Maalasuuliike Laitilla ky
City Sport	Kesport-Intersport
Insinöörioinisto Lasscon oy	Isännöitsijätoimisto Pyykkönen ky
Insinöörioinisto H. Kylmänen ky	Merita Pankki oy
Hotelli Polar	Kai Leinonen
Lapin Kansaa	Pohjojan Osuuspankki
Kaiverrus Kallio ky	Postipankki
Lapin Kumi oy	Omninen oy Rovaniemi
Seppo Rautainen	ABB ASEA SKANDIA oy

ROVANIEMEN RESERVIUUPSEERIKERHO RY

